

Zaterdag 27 maart

Ik ben blij als de klok zes uur aangeeft. Wat een nacht. Het is hier meer gehorig dan op de IC. Gelukkig kan ik iets draaien in bed en zo heb ik tot vervelens toe de lichtjes op de flats geteld.

Het normale leven komt op gang en de eerste verpleegkundige komt langs om de testen te doen en de injectie in mijn been te geven. Niet lang daarna krijg ik mijn medicatie. Het uitdrukken van de medicijnen doe ik zelf. Een goede oefening voor mijn vingers.

Het ontbijt smaakt me goed: appelsap, een croissant en een bakje kwark. Na het ontbijt pak ik mijn telefoon erbij en stuur eerst wat berichtjes naar het thuisfront. Daarna begin ik te lezen wat er zoal de afgelopen dagen is geplaatst. Wat hebben de mensen meegemaakt. Mijn uitgever heeft in een besloten groep een bericht gemaakt waar ze mijn medeauteurs elke dag op de hoogte heeft gehouden hoe het met mij ging. Nu kan ik eindelijk zelf antwoorden en ik vertel ze wat de actuele status is.

Er komt iemand van de fysio langs, een ander dan de dag ervoor. We doen wederom wat oefeningen en het gaat iets makkelijker. Ik merk dat mijn spierkracht langzaam terugkomt, maar het is ook uitputtend. Wat simpele oefeningen in bed kosten mij al veel energie.

Mijn vrouw mag vandaag voor het eerst op bezoek komen. Ze is uit quarantaine. Fijn, want ik heb ze al een week niet gezien.

Aan het eind van de ochtend komt de arts langs, ook een ander dan de dag ervoor. Ze vertelt hetzelfde verhaal over

de overplaatsing. Of ik het erg zou vinden. Dat heb ik de dag ervoor toch ook al allemaal verteld. Ik vind het niet erg, zolang het maar wel in de buurt is.

Ze is blij met mijn antwoord want ze hebben dringend ruimte nodig. Waarschijnlijk word ik overgeplaatst naar het LUMC in Leiden. Dat is goed te doen vanuit Bodegraven. Het zorgt wel voor een kink in de kabel wat betreft het bezoek van mijn vrouw.

Wat lunch betreft, neem ik hetzelfde als het ontbijt, maar dan met twee bakjes kwark. Het lijkt hier wel een hotel. Je mag kiezen wat je wilt. Hoe meer je eet, hoe beter want ze willen dat je aansterkt. Vooral kwark en vruchtenyoghurt zijn goed om weer op krachten te komen. Dat laat ik me geen twee keer zeggen.

's Middags hoor ik niets meer wat betreft de overplaatsing. Dat zal wel loslopen, net zoals gisteren. Ik kijk wat televisie, maar dat ben ik snel zat. Iedere keer dezelfde reclames.

Gedurende de dag moet ik een paar keer op de postoele. Ik sta nog steeds wankel op mijn benen, maar kan nu, zij het heel langzaam, zelfstandig vanuit mijn bed op de stoel gaan zitten. Weer een overwinning. Zo'n opname doet je weer beseffen hoe normaal we alles maar vinden, tot je wordt stilgezet en de meest basale handelingen niet vanzelfsprekend meer zijn.

Halverwege de middag krijg ik een verrassing in de vorm van een roomijsje in een bekertje. Het smaakt me prima en daar ben ik heel blij om. Menig persoon die COVID-19 heeft gehad is smaak en geur kwijt. Dat lijkt me verschrikkelijk, niet meer proeven of ruiken wat je eet.

Aan het eind van de middag krijg ik de mededeling dat de overplaatsing doorgaat. Rond 18.45 uur zal ik worden overgebracht met de ambulance. Daar gaat het bezoek van

mijn vrouw. Maar goed, ze kan morgen in Leiden langskomen.

Iets voor 18.45 uur arriveert de ambulancebroeder met een brancard. Een heel geavanceerd exemplaar.

Ik let goed op dat al mijn spullen meegaan en met behulp van de broeder stap ik over van mijn bed op de brancard. Het ligt heel onwennig, maar daar komt al snel verandering in. De broeder drukt op een knopje en de brancard gaat bijna een meter omhoog.

De zuurstof wordt afgekoppeld en aangesloten op een fles die aan de brancard is bevestigd. De broeder vraagt of ik kouwelijk ben. Niet echt, maar ik heb alleen het operatiejasje aan. Dat kan wel fris zijn buiten. Er wordt een laken over mij heengeslagen en ik word vastgesnoerd. Dat is maar goed ook want de snelheid waarmee we iets later door de ziekenhuisgangen rijden, is behoorlijk hoog.

Ik heb geen idee waar we allemaal naartoe gaan, maar gelukkig weet de broeder de weg. We verlaten het ziekenhuis via de hoofdingang. Dat had ik niet verwacht aangezien ik een week geleden via de ambulance-ingang binnen werd gebracht. Een week geleden pas, flitst het door me heen. Slechts een week geleden kwam ik op de spoedeisende hulp terecht. Wat is er in die tijd veel gebeurd.

Als we bij de ambulance aankomen, zie ik pas hoe geavanceerd de brancard is. Niks geen lastige handelingen. De brancard wordt vastgeklikt aan een speciaal transportsysteem en na een druk op een knop gaat alles vanzelf. Het enige wat de broeder hoeft te doen is de brancard het laatste stukje een zetje geven zodat hij volledig in de ambulance verdwijnt.

De zuurstof wordt aangesloten op de ambulance zelf en de saturatie wordt gemeten. Het wordt een bijzonder ritje. De broeder vraagt wat voor werk ik doe en ik vertel honderduit

over het schrijverschap. We blijken raakvlakken te hebben want hij houdt van fantasy boeken.

De rit is voorbij voor ik er erg in heb. Het lijkt of ik helemaal niet ziek ben. Het is gewoon gezellig in de ambulance.

Bij het LUMC worden we bij een speciale ingang opgewacht door een beveiligder. Hij brengt ons naar een lift. We gaan naar de elfde verdieping.

‘Je krijgt mooi uitzicht,’ grapt de broeder.

‘Ik hoop het. Voor hetzelfde geld lig ik tegen een muur aan te kijken.’ Niets is minder waar. Als we in mijn kamer komen op de Covid afdeling is het eerste wat me opvalt het uitzicht. Het is adembenemend. Het is een tweepersoonskamer en ik lig bij het raam. Beter kan niet.

Ik stap zelf over van de brancard op mijn nieuwe bed en dan merk ik dat de rit best vermoeiend is geweest. Precies een uur na vertrek uit Gouda ben ik in Leiden. Ik ben blij dat ik lig, maar zit vol vragen. Een nieuw ziekenhuis, ander verpleegkundig personeel. Hebben ze alle gegevens uit Gouda gekregen? Weten ze welke medicijnen ik gebruik?

Mijn onrust wordt snel weggenomen. Het duurt niet lang voordat er iemand komt voor het opname gesprek. Ze hebben gelukkig alles doorgekregen vanuit Gouda. Daar hoef ik me geen zorgen over te maken.

Er wordt uitgelegd hoe alles werkt en hoe het bezoek in z'n werk gaat. Mijn vrouw is eerste contactpersoon en krijgt een email met uitleg over het bezoek. Je moet je hier namelijk aan de hand van een vragenformulier aanmelden. Er mag één persoon per dag op bezoek komen en niet langer dan één uur. Dit om te voorkomen dat het te druk wordt op de afdeling. Bezoek moet ook hier, net zoals in Gouda, beschermende kleding aan.

Ik heb nog niets gegeten. In Gouda was ik te vroeg weg voor het diner en hier kwam ik te laat aan. Gelukkig hebben ze

broodjes, kwark en yoghurt. Eten moet nog steeds vanuit bed, maar dit bed kan ik zelf bedienen. Wat fijn, dan hoef ik niet steeds de verpleging te bellen als ik het hoofdeind hoger of lager wil. Ik probeer alle knopjes uit en vind de ideale eetstand. Tja, waar je al niet blij mee kan zijn.

Nadat ik een uur alleen op de kamer heb gelegen, krijg ik een kamergenoot. Ook iemand die is overgebracht vanuit een ander ziekenhuis. Hij heeft in het Reinier de Graafgasthuis in Delft gelegen en bij het woord Delft spits ik mijn oren. De persoon in kwestie is ruim vijftien jaar ouder dan ik en komt uit Honselersdijk in het Westland. Hij heeft wel raakvlakken met Delft. Zijn dochter heeft er gewoond en hij heeft er zelf vroeger op school gezeten. Gespreksstof genoeg.

De avond vordert gestaag. Net zoals in Gouda worden ook hier regelmatig testen gedaan. Het ziet er allemaal goed uit. Het hele avontuur met de ambulance heeft geen invloed gehad op mijn saturatie. Morgen gaan ze proberen de hoeveelheid zuurstof verder af te bouwen. Op dit moment krijg ik nog drie liter en omdat dit mijn eerste nacht hier is, willen ze nu niks veranderen.

Aan het eind van de avond krijg ik mijn medicijnen en gelukkig ... de slaapmedicatie zit er ook bij.

Ik wil dat het gordijn dat het dichtsbij het hoofdeind zit open blijft. Dan kan ik naar buiten kijken. Leiden is mooi met al die lichtjes.

Figuur 9

Het uitzicht vanuit mijn bed in Leiden